

Малкиятъ коледаръ можеше да ми каже още много, ако не бѣхме вече стигнали кръстопътя, дето трѣбваше да се раздѣлимъ. Азъ бръкнахъ въ джеба си и му дадохъ каквото имахъ. Поиска да ми пѣе. Отказахъ. Бѣше ми тѣжно. Раздѣлихме се. Тъмнината погълна и двамата ни. Слабата свѣтлина отъ фенерчето показваше, че тамъ нѣкъде въ мрака се лута закжснѣлъ коледаръ. Коледаръ, който не знаеше какво е коледенъ даръ. Блѣсъкътъ на коледната елха му бѣше непознатъ. Все пакъ, Дѣдо Коледа донесе и на него малко радостъ. То пѣ. . . Събра ябълки, орѣхи, пари. . . Неговото болно братче на Коледа ще получи малко млѣко и лѣкарства. . .

Дали по свѣта има много коледари като този, азъ дълго мислѣхъ следъ това, съ свито отъ болка сърдце.

Иванъ Шиваровъ.

Вече се не трае!

Вече се не трае, вече се не чака. . .

Нѣма азъ да питамъ ни мама, ни кака.

Въ петъкъ ще отида рано на пазаря
и право ще ида при Пенча коларя,

па ще да му викна още отъ далече:

— Бай Пенчо, да чакамъ, азъ немога вече.

Знаешъ ли на мене какъ плаче душата!

Знаешъ ли, бай Пенчо, мжката ми свята?

Всичко ти продавашъ, надникни въ колата,
дано да си скжталъ нѣгде изъ торбата

и дано намѣришъ за проданъ години.

Дай, да си ги лапна азъ като малини,

искамъ да замина кака ми Елена,

стига да се хвали, че била смирена,

стига да се дуетъ, че била голѣма!

Искамъ азъ отъ мене по-голѣмъ да нѣма! . .

Ей, тѣй, да порастна, искамъ като татка,

че тогазъ да кажа пѣкъ на кака Радка,

ще ли ми се смѣе, че съмъ билъ първаче

и ще ли ми дума Раче — осмокраще. . .

Ганчо Абаджиевъ.